

ко само ми току прѣчите . . . Неа да **ри** напра-
вя нищо отъ васъ, както трѣбв . . . махвайте
се, махвайте се! . . .

— Слава Богу, магнаха се, — каза Милка,
като заключи вратата слѣдъ излизането на възпи-
тателката ѝ.

— Нека дойдатъ сега . . . дотѣгнаха ми . . .
Така ли е сега? . . . ей сегичка, ще надуя единъ
мѣхуръ, колкото главата си. . . .

Мѣхурътъ, обаче, пакъ се пукна и отъ лулич-
ката капна една тежка черна капка на масата . . .

— Колко бѣше лекъ, а пъкъ се пукна, види
се, че се е напрашилъ съ нѣщо . . . трѣбва да е
малко сапуня . . . сега ще натрия . . .

И Милка захвана старателно да натрива още
сапунъ.

— Сега ще стане добръ!

Тя тури изново луличката въ паницата и наду
единъ много голѣмъ мѣхуръ Колко му се